

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η Μαφία ΤΩΝ Μαράδων

Κέροτιν Γκίερ

1.

Ο Γιούλιους και εγώ ταξιδεύαμε στην πρώτη θέση με το Ιντερσίτι Εξπρές από το Αμβούργο προς την Κολωνία, γιατί η προσφορά που είχε για την πρώτη θέση ήταν χαμηλότερη από την κανονική τιμή της δεύτερης θέσης, κάτι που δεν μπόρεσα να καταλάβω (οι υπολογισμοί βέβαια δεν ήταν και ποτέ το φόρτε μου). Άλλωστε, όπως λέει πάντοτε κι η μητέρα μου, πρέπει να παίρνουμε αυτό που μπορούμε να πάρουμε. Στην πρώτη θέση τα καθίσματα έχουν ομορφότερα καλύμματα και υπάρχει περισσότερος χώρος για τα πόδια. Βέβαια δεν είχαμε κάνει κράτηση θέσεων, επομένως οι μόνες διπλανές θέσεις που ήταν ελεύθερες ήταν αντίθετες από την κατεύθυνση της κίνησης του τρένου και, αντί να βλέπουμε την οθόνη που είναι ενσωματωμένη στην πλάτη του μπροστινού καθίσματος, βλέπαμε τα πρόσωπα του κύριου και της κυρίας Μάυερ «με ύψιλον, από το Όφενμπαχ στην περιοχή της Φρανκφούρτης, μα τι γλυκός που 'ναι ο μικρός! Πόσο χρονών είναι;», που επιβιβάστηκαν κι αυτοί στο Αμβούργο κι άρχισαν να τρώνε βουτυρωμένες φέτες ψωμιού με σαλάμι από ένα πραγματικά ανεξάντλητο απόθεμα! Λίγο η μυρωδιά από το σαλάμι, λίγο η ανάποδη θέση, μου ήρθε ναυτία – και όπως σύντομα διαπιστώσαμε, την τάση αυτή δυστυχώς την είχε κλη-

ρονομήσει, προφανώς από εμένα, και ο Γιούλιους. Λίγο πριν από το Μπίλεφελντ, χωρίς καμία προειδοποίηση, έκανε εμετό πάνω στο τραπέζι που μας χώριζε από τους Μάυερ.

Τα περιοδικά που οι Μάυερ δεν είχαν προλάβει να διαβάσουν, και που πλέον δεν θα διάβαζαν ποτέ, ποτίστηκαν με το πρωινό του Γιούλιους και τα τρία κουτάκια «Έξτρα βιταμίνη C», που είχαν κυριολεκτικά αναγκάσει τον μικρό να πιει. «Τα μικρά παιδιά χρειάζονται βιταμίνες, πιες το, πιες το, είναι υγιεινό».

Και να τώρα το αποτέλεσμα.

«Έχει κι άλλο;» ρώτησα τον Γιούλιους, ενώ ξεδίπλωνα νευρικά τα χαρτομάντιλά μας μην ξέροντας από πού να αρχίσω το καθάρισμα.

«Νομίζω όχι», μου απάντησε προσεχτικά.

Ο κύριος Μάυερ απομακρύνθηκε διακριτικά, ενώ η κυρία Μάυερ σηκώθηκε γρήγορα κι εμφάνισε ως δια μαγείας από τις αποσκευές τους μια συσκευασία με υγρά μαντιλάκια, την οποία κουβαλούσα και εγώ πάντοτε μαζί μου όσο ο Γιούλιους φορούσε πάνες.

Με τα μαντιλάκια όλα καθαρίστηκαν πάλι πολύ γρήγορα. Η κυρία Μάυερ τα εξαφάνισε μαζί με τα περιοδικά σε μια επίσης ως δια μαγείας εμφανισμένη σακούλα σκουπιδιών. Στο τέλος άνοιξε το παράθυρο, με κοίταξε με ένα πλατύ χαμόγελο και μου είπε: «Απ' ό,τι φαίνεται τα καταφέραμε!».

Ζήτησα συγγνώμη και την ευχαρίστησα· μπορεί και χίλιες φορές.

«Μα δεν πρέπει να αισθάνεσαι άσχημα, παιδί μου», με διαβεβαίωνε η κυρία Μάυερ και χάιδευε το κεφάλι

του Γιούλιους. «Έτσι είναι τα παιδιά. Έχουν συχνά ενοχλήσεις στο στομάχι και είναι φυσικό να κάνουν εμετό! Μα, είναι ένα τόσο αξιαγάπητο μικρό αγοράκι, ναι, και τόσο λογικό για τα τέσσερά του χρόνια, κι εσύ είσαι μια πολύ συμπαθητική και ικανή νεαρή μαμά. Ειλικρινά, δεν πρέπει να αισθάνεσαι άσχημα.»

Ξαφνικά ένιωσα τόσο μεγάλη ανάγκη να πέσω στην αγκαλιά της κυρίας Μάυερ και να τη ρωτήσω αν θα ήθελε να με υιοθετήσει. Είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που κάποιος μου είπε κάτι τόσο ευγενικό. Δυστυχώς όμως η κυρία Μάυερ είχε ήδη ένα σωρό παιδιά κι εγγόνια και συνεπώς δεν νομίζω ότι θα ήθελε να φορτωθεί και εμένα. Άσε που, αν με γνώριζε καλύτερα, σίγουρα θα έπαιρνε πολύ γρήγορα πίσω αυτό το «ικανή μητέρα». Συμπαθητική ναι, ικανή όχι. Εδώ ο ίδιος μου ο άντρας με χαρακτήρισε, όχι πριν από πάρα πολύ καιρό, ως «το χειρότερα οργανωμένο και πιο ανώριμο γύναιο που γνωρίζει» και λίγο μετά υπέβαλε αίτηση διαζυγίου. Επίσης ούτε και τόσο «νεαρή μαμά» ήμουν πια. Εννοώ ότι στα τριάντα πέντε μπορεί μεν να αισθάνεσαι είκοσι, αλλά σίγουρα δεν μοιάζεις πια με είκοσι.

Γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο η κυρία Μάυερ είχε κερδίσει για πάντα μια θέση στην καρδιά μου.

Δυστυχώς, έπρεπε να κατέβουμε στον κεντρικό σταθμό της Κολωνίας και δεν ξαναείδαμε ποτέ τον κύριο και την κυρία Μάυερ. Όπως έσερνα τις βαλίτσες μας και τον Γιούλιους στην αποβάθρα του τρένου, συγκρούστηκα με έναν γαλάζιο λαγό ύψους περίπου 1,90, που βρομοκοπούσε μπίρα. Προτού καλά-καλά

προλάβω να πιάσω την καρδιά μου από την τρομάρα, ο λαγός φώναξε ένα «επ! σιγά!» και συνέχισε να χοροπηδάει. Μόλις τότε διαπίστωσα ότι ο λαγός ανήκε σε ολόκληρη ομάδα τρωκτικών σε παστέλ χρώματα, η οποία χοροπηδούσε γεμάτη ενθουσιασμό γύρω από τα δοχεία απορριμμάτων, ενώ τραγουδούσε παράλληλα «φέρτε κι άλλη μια μπίρα, μια μπίρα, μια μπίιιρα». Αντίθετα, ένας κλόουν με μπαλώματα που έσερνε μια βαλίτσα και μια γυναίκα που φορούσε μπλε περούκα με μπουκλές (και, με μικρή αστάθεια αλλά γεμάτη ενέργεια, είχε γαντζωθεί στο ελεύθερό του χέρι) τραγουδούσαν το *Μερ λόσε ντε Ντομ ιν Κέλε*¹.

Ήταν περίοδος καρναβαλιού στην Κολωνία.

Να επιστρέφεις στην Κολωνία σε Κυριακή καρναβαλιού, έχοντας περάσει εφτά εβδομάδες στο πέλαγος Βάτεν της Βόρειας Θάλασσας, στο νησί Πέλβορμ, που μοιάζει λες και έχει πέσει σε χειμέρια νάρκη, είναι σαν να έχεις προσγειωθεί με διαστημόπλοιο σε κάποιον άγνωστο πλανήτη, χωρίς ωστόσο οι εξωγήινοι να έχουν αντιληφθεί εντελώς την παρουσία σου. Προσπάθησα να εντοπίσω τον Λόρεντς, τον μέλλοντα πρώην σύζυγό μου και πατέρα των παιδιών μου. Δεν υπήρχε ωστόσο κανένα ίχνος του πουθενά, αν και του είχα επαναλάβει τηλεφωνικά πολλές φορές την ώρα άφιξής μας. Δεν περίμενα να έρθει. Από τότε που ξεκίνησε η διαδικασία του διαζυγίου αισθανόταν ότι δεν είχε πλέον καμία ευθύνη για εμένα, γεγονός που σήμαινε στην

¹ ΣτΜ: *Mer losse de Dom in Kölle* («Αφήνουμε τον ναό στην Κολωνία»).

προκειμένη περίπτωση ότι θα έπρεπε να πάρουμε τον προαστιακό.

Έσφιξα πιο δυνατά το χέρι του Γιούλιους και προσπαθούσα να ανοίξω δρόμο μέσα σε όλον αυτόν τον όχλο. Στον δρόμο από την αποβάθρα πέντε μέχρι την έντεκα συναντήσαμε ελάχιστα άτομα που δεν ήταν μεταμφιεσμένα ή μεθυσμένα ή και τα δύο μαζί· αφού και μια ομάδα Ιάπωνες –αληθινοί Ιάπωνες, χωρίς μεταμφίεση– έμοιαζαν πραγματικά φοβισμένοι με όλη αυτήν την κίνηση. Στριμωγμένοι πολύ κοντά ο ένας στον άλλο κοίταζαν ανήσυχά κι ούτε ένας τους δεν έβγαζε φωτογραφίες.

«Ανακατεύομαι», είπε ο Γιούλιους.

Τρομοκρατημένη, άφησα τη βαλίτσα να πέσει κάτω κι έσπρωξα ένα βαμπίρ με μακριά μαλλιά που στεκόταν μπροστά από τον κοντινότερο κάδο απορριμμάτων. Έπρεπε να σηκώσω τον Γιούλιους, ώστε να μπορέσει να ξεράσει στο άνοιγμα του κάδου, αλλά το βαμπίρ με ενημέρωσε, δυστυχώς πολύ αργά, ότι ο κάδος αυτός δεν ήταν για υπολείμματα τροφών, αλλά για χαρτί. Μια ημέρα όμως όπως η σημερινή, που σχεδόν η μισή Κολωνία θα ξερνούσε μέσα στα καλαθάκια για τα χαρτιά, δεν μπόρεσε να με κάνει να αισθανθώ τύψεις.

Δίπλα από το βαμπίρ μάς χάζεψε ένας, μάλλον, άνδρας, που φορούσε μια μάσκα του Γκέρχαρντ Σρέντερ, και ήταν καταϊδρωμένος, όπως μπόρεσα να διακρίνω από την έντονη μυρωδιά, κάτω από το λάτεξ.

«Θελ'ς να 'ρθ'ς να πιεις μια μπίρα μαζί μας;», με ρώτησε.

Ο Γιούλιους έκανε εμετό. Προφανώς, υπήρχε ακόμη αρκετή «έξτρα βιταμίνη C» στο στομάχι του.

«Είναι σκέτη αηδία», είπε το βαμπίρ. «Δικό σου είναι;»

«Τα μικρά παιδιά έχουν μερικές φορές ενοχλήσεις στο στομάχι», απάντησα, όπως ακριβώς είχε πει και η κυρία Μάυερ –με ύψιλον– και χάιδεψα το κεφάλι του Γιούλιους. «Δεν αισθανόμαστε άσχημα γι' αυτό. Έπρεπε να κάνουμε εμετό.»

«Ιιι! Τι αηδιαστικό θέαμα», είπε ο Γκέρχαρντ Σρέντερ. «Και μ' αυτήν ήθελα να πιω και μπίρα.»

«Έχει όμως σπουδαίο κώλο», είπε το βαμπίρ.

«Α, για πρόσεχε», είπα εγώ. Σιγά-σιγά άρχισα να ανησυχώ. Απ' ό,τι φαίνεται ο Γιούλιους δεν κληρονόμησε από εμένα μόνο την ευαισθησία στα ταξίδια αντίθετα με την κατεύθυνση του τρένου και στη μυρωδιά του σαλαμιού, αλλά πρέπει να τον είχε πετύχει και μια γαστρεντερίτιδα. Καλού κακού θα του έδινα ένα βομέξ και θα τον έβαζα να ξαπλώσει.

Μελέτησα το δρομολόγιο. Σε επτά λεπτά θα ερχόταν το τρένο μας, πίστευα ότι θα μπορούσαμε να αντέξουμε τόσο.

Ένας συνταξιούχος, που φορούσε ένα κίτρινο πουά καπελάκι στο φαλακρό του κεφάλι, μου έδωσε μια αγκωνιά στα πλευρά και μου είπε με αγένεια: «Αποβάθρα 10, Γκίζελα! Και φτάνει επιτέλους! Πόσες φορές ακόμα θα το ελέγξεις;»

Στο μεταξύ είχα αρχίσει κι εγώ να εκνευρίζομαι αρκετά.

Έχωσα μια αγκωνιά στην μπιροκοιλιά του συνταξιούχου και του ανταπέδωσα: «Ακόμα κι αν μου σπάσεις τα πλευρά, Καρλ-Χανς, εγώ θα πάρω το τρένο από την αποβάθρα 11.»

Ο συνταξιούχος με κοίταξε έκπληκτος. Μπορεί να μην τον γνώριζα, ήξερα όμως από την πρώτη στιγμή ότι ανήκει στο είδος εκείνο των ηλικιωμένων αντρών, που δεν ζητούν ποτέ συγγνώμη και παρκάρουν στο σούπερ μάρκετ στη θέση που είναι για μητέρες με παιδιά. Πίσω του στεκόταν μια ιδιαίτερα εύσωμη, κοντή γυναίκα, η οποία φορούσε μια ασημένια περούκα και ροζ γυαλιά σε σχήμα καρδιάς. Η Γκίζελα, όσο μπορούσα να μαντέψω.

«Εδώ είμαι, Χάινριχ», είπε με βαθιά μπάσα φωνή και χτύπησε τον συνταξιούχο στην πλάτη. Χάινριχ. Τελικά δεν έπεσα και τόσο έξω με το Καρλ-Χανς.

Ο Χάινριχ κοίταξε για λίγο μια εμένα και μια την ασημοφορεμένη Γκίζελα, ξύνοντας το αποκριάτικο καπελάκι του, και μετά από λίγο είπε: «Ε, σας μπέρδεψα, συμβαίνουν αυτά, έτσι δεν είναι;»

Τι θα πεί, «συμβαίνουν αυτά»!!!

Κοίταξα προσεκτικά την Γκίζελα και ευχήθηκα πραγματικά ο Χάινριχ να έχει καταρράχτη και μάλιστα σε αρκετά προχωρημένο στάδιο.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε στον σταθμό ο προαστιακός και άνοιξε με έναν αναστεναγμό τις πόρτες του.

«Ανακατεύομαι», είπε ο Γιούλιους. Δυστυχώς ο Χάινριχ δεν πρόλαβε να απομακρυνθεί εγκαίρως.

«Συμβαίνουν αυτά, έτσι δεν είναι;» του είπα.

Μέναμε στον πρώτο όροφο ενός παλιού κτιρίου που είχε ανακαινιστεί πολύ έξυπνα. Όποιος και να έβλεπε από έξω ψηλά στα παράθυρα, δεν μπορούσε να φανταστεί ότι στον χώρο αυτόν υπήρχε ένα σπίτι με διαστάσεις όσο ένα γήπεδο ποδοσφαίρου. Ο Λόρεντς κι εγώ είχαμε αγοράσει αυτό το σπίτι όταν διορίστηκε εισαγγελέας, πριν από δέκα χρόνια. Δηλαδή, ο Λόρεντς το αγόρασε και εγώ απλώς μετακόμισα εκεί μαζί του.

Ο Λόρεντς ήταν επτά χρόνια μεγαλύτερός μου. Όταν γνωριστήκαμε, εγώ ήμουν μόλις είκοσι χρονών, στο δεύτερο εξάμηνο στη σχολή ψυχολογίας, και ακόμα απόλυτα χαμένη στη μεγάλη αυτή πόλη. Το δίκτυο του τραμ και του μετρό, μάλιστα, μου προκαλούσε τρόμο. Από τότε που χάθηκα πηγαίνοντας για διάβασμα σε μια συμφοιτήριά μου, που έμενε μόλις δύο στάσεις μακριά, και προσγειώθηκα, δίχως πορτοφόλι, σε ένα μυστήριο μέρος ονόματι Τσούλπιχ-Ούλπενιχ, πήγαινα παντού αποκλειστικά με το ποδήλατο, όσο μακριά κι αν ήταν. Ήμουν καλή στο ποδήλατο. Γεννήθηκα και μεγάλωσα στο Πέλβορμ, ένα νησί της Βόρειας Θάλασσας. Οι γονείς μου έχουν εκεί ένα αγρόκτημα, κυρίως με αγελάδες για γαλακτοκομία. Βασικά, θα έπρεπε να είχα γεννηθεί αγόρι και να αναλάβω κάποτε το αγρόκτημα. Ακόμη και σήμερα οι γονείς μου δεν ξέρουν πώς να τα βγάλουν πέρα με τα κορίτσια.

«Φυσικά και σ' αγαπάμε παρόλα αυτά, Κονστάντσε», λέει πάντα ο πατέρας μου. Όμως μόλις γεννήθηκε ο αδερφός μου, τρία χρόνια αργότερα, πιστεύω ότι

το σκέφτηκαν σοβαρά να δώσουν το περιττό παιδί, δηλαδή εμένα, για υιοθεσία! Όταν το λέω αυτό στους γονείς μου, ακόμα και σήμερα μερικές φορές, απλώς στραβώνουν τα μούτρα και λένε ότι αυτή είναι τυπική κοριτσίστικη συμπεριφορά κι ότι πρέπει επιτέλους να ωριμάσω.

Και φυσικά οι γονείς μου δεν είχαν ενθουσιαστεί καθόλου όταν η υπηρεσία που κάνει την κατανομή των φοιτητών με είχε στείλει στην Κολωνία. Πίστευαν ότι δεν ήμουν ακόμη ώριμη για μεγαλούπολη. Και δυστυχώς είχαν δίκιο. Θα προτιμούσα να είχα πάει στο Αμβούργο· ήταν πιο κοντά στο πατρικό μου και είχε και μικρότερο δίκτυο δημόσιων συγκοινωνιών. Επιπλέον, στην Κολωνία, οι Ρηνανοί δεν είναι, από προσωπική μου πείρα, ούτε στο μισό τόσο φιλικοί και εγκάρδιοι όσο φημίζονται. Το να βρεθώ χωρίς ευρώ στο Τσούλπιχ-Ούλπενιχ δεν ήταν και πολύ ευχάριστη εμπειρία. Κανείς δεν ήθελε να μου δανείσει το ποδήλατό του ή να μου δώσει χρήματα για την επιστροφή ή απλώς να με αφήσει να κάνω ένα τηλεφώνημα. Ούτε ίχνος από τη φημισμένη ρηνανική εγκαρδιότητα. Ο ταξιτζής που με πήγε τελικά στο σπίτι είχε καταγωγή από την Τουρκία.

Όπως είπα, δυσκολεύτηκα να προσαρμοστώ στην Κολωνία. Είχα υπερβολικά φριζική² όψη, ήμουν ψηλή με κατάξανθο μαλλί, άχαρη και με δυσανάλογα μεγάλα

² ΣτΜ: Οι Φρίζιοι, από τη βόρεια Γερμανία, με τη χαρακτηριστική τους εμφάνιση, προφορά και διάλεκτο είναι συνηθισμένος στόχος για ρατσιστικά αστεία στη Γερμανία.

πόδια και χέρια. Φορούσα στρογγυλά γυαλιά, έτρωγα τα νύχια μου και τραύλιζα όταν ήμουν ταραγμένη. Για να δείχνω πιο μικρόσωμη, έριχνα τους ώμους προς τα εμπρός και έσερνα τα πόδια μου. Για να γιορτάσω τη νέα μου αρχή και το γεγονός της ενηλικίωσής μου, το πρώτο πράγμα που έκανα στην Κολωνία ήταν να ψάξω για κάποιον κομμωτή για να μου κόψει τον τεράστιο κότσο και να μου κάνει, σύμφωνα με τις δικές μου οδηγίες, ένα «έξυπνο κοντό κούρεμα». Το κούρεμα όμως κάθε άλλο παρά έξυπνο ήταν· ακόμη και σήμερα αναρωτιέμαι αν αυτό το πράγμα θα το λέγαμε καν κουπ. Τουλάχιστον ήταν διακριτική και λιτή κόμμωση, οπότε ταίριαζε γάντι με τα ρούχα μου, τα οποία ήταν κυρίως σε γκριζο και σκούρο μπλε χρώμα. Συνήθως φορούσα τζιν παντελόνια και πολύ φαρδιές μπλούζες, σαν σακιά, παπούτσια άνετα, ανατομικά και χοντροκομμένα, και δεν βαφόμουν καθόλου. Μ' αυτήν την εμφάνιση μάλιστα δεν αισθανόμουν ότι διέφερα από τους υπόλοιπους στο τμήμα ψυχολογίας στο ελάχιστο. Για να ενισχύσω ακόμα περισσότερο το αίσθημα της ένταξής μου, έκανα μια απογοητευτική ερωτική σχέση με έναν από τους συγκατοίκους μου, τον Γιαν Κρόλμαν. Από ντροπή δεν είχα πει στον Γιαν ότι ήταν ο πρώτος μου, γεγονός που με τη σειρά του δεν αποτελούσε και την καλύτερη βάση για τη σχέση μας. Ήμουν τόσο φοβισμένη και μαγκωμένη που άφηνα τον Γιαν να με δει γυμνή μόνο όταν ήταν θεοσκότεινα στο δωμάτιο, δηλαδή ποτέ. Πολύ σύντομα με απάτησε με τη φίλη μιας από τις συγκατοίκους μου, η οποία είχε, κατά τα λεγόμενά του, πιο άνετο κρεβάτι. Επειδή όμως οι

ερωτικές τους περιπτώξεις δεν περιορίζονταν μόνο στο κρεβάτι, αλλά και στο χαλί του διαδρόμου, την μπανιέρα και στο τραπέζι της κουζίνας, είμαι σχεδόν σίγουρη ότι εκτός από το κρεβάτι είχε και άλλα προτερήματα σε σύγκριση μ' εμένα. Από φόβο μην τυχόν και πέσω πάνω τους, δεν τολμούσα να βγω από το δωμάτιό μου σχεδόν καθόλου και περνούσα υπερβολικό χρόνο στη βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου. Και το γεγονός ότι ένας άλλος συγκάτοικος προσφερόταν επίμονα να γίνει ο διάδοχος του Γιαν στο πλευρό μου, έκανε ακόμα πιο περίπλοκη την κατάσταση, καθώς ο συγκάτοικος αυτός ήταν ένα κεφάλι πιο κοντός από εμένα και μύριζε περίεργα. Είχα φτάσει ένα βήμα πριν την απόφαση να παρατήσω τις σπουδές μου, να επιστρέψω στο Πέλλβορμ και να αρμέγω αγελάδες μέχρι το τέλος της ζωής μου. Ευτυχώς, εκείνη ακριβώς τη χρονική στιγμή γνώρισα τον Λόρεντς και το ξανασκέφτηκα.

Τον Λόρεντς τον είχα πατήσει με το ποδήλατό μου – τι ρομαντικό! Εκείνος στεκόταν καταμεσής του ποδηλατόδρομου. Μέχρι την τελευταία στιγμή πίστευα ότι θα έφευγε από τη μέση, καθώς χτυπούσα σαν τρελή το κουδούνι του ποδηλάτου, κουνούσα πέρα δώθε τα χέρια μου κι έβριζα αρκετά φωναχτά τους αδιάφορους πεζούς που βρίσκονται μέσα στους ποδηλατόδρομους. Ο Λόρεντς όμως ήταν τόσο απορροφημένος στις δικογραφίες του, που ούτε με έβλεπε ούτε με άκουγε. Την τελευταία στιγμή έκανα έναν ελιγμό προς το πεζοδρόμιο, αλλά εκεί ερχόταν καταπάνω μου ένας άλλος ποδηλάτης, που επίσης προσπαθούσε να αποφύγει τον Λόρεντς. Συγκρουστήκαμε και οι τρεις, α-

κούστηκε μεγάλος θόρυβος και μας πήρε μπόλικη ώρα μέχρι να καταφέρουμε να ξεμπερδέψουμε και πάλι τα μέλη του σώματός μας από τα ποδηλάτά μας. Αν εξαιρέσεις τα γδαρσίματα που είχα, πραγματικά από θαύμα δεν τραυματίστηκε κανείς σοβαρά. Ο Λόρεντς παραδέχτηκε σχεδόν αμέσως ευγενικά ότι εκείνος είχε την κύρια ευθύνη για το ατύχημα. Περίμενε μέχρι να απομακρυνθεί ο άλλος ποδηλάτης βρίζοντας και με προσκάλεσε για φαγητό. Σήμερα σκέφτομαι ότι από καθαρή σύμπτωση προσκάλεσε εμένα: αν ο άλλος ποδηλάτης ήταν γυναίκα και είχε μάλιστα καλύτερη εμφάνιση από τη δική μου, τότε πιθανότατα ο Λόρεντς να ήταν σήμερα παντρεμένος με εκείνη. Ο λόγος είναι ότι τότε είχε αποφασίσει πως ήταν πια καιρός να κάνει κάποια σοβαρή σχέση κι όταν ο Λόρεντς αποφάσιζε κάτι δεν μπορούσε να τον μεταπείσει κανείς. Ήταν ένας ανερχόμενος, νέος ασκούμενος δικηγόρος, με πλήρως προσδιορισμένα μελλοντικά σχέδια, κι εμένα μου ήρθε σαν μάννα εξ ουρανού. Ο Γιαν Κρόλμαν ήταν ένα τίποτα σε σύγκριση με τον Λόρεντς Βισνέφσκι – γι' αυτό ήμουν σίγουρη από την πρώτη στιγμή.

Κάνοντας μια ανασκόπηση, πιστεύω ότι δεν χρειάζονταν και πολλά πράγματα για να ερωτευτώ κάποιον. Για λόγους ευκολίας ερωτευόμουν πάντοτε τον πρώτο λίγο καλύτερο που έμπαινε στον δρόμο μου.

Ο Λόρεντς όμως ήταν ο πρώτος άντρας που διέκρινε ότι στην πραγματικότητα δεν ήμουν ένα μικρό ασχημόπαπο, αλλά ένας κύκνος. Με δική του προτροπή απαλλάχτηκα από τα ρούχα-σακιά, αγόρασα κολλητά μπλουζάκια, άρχισαν να μου αρέσουν οι γόβες σε μέ-

γεθος σαράντα ένα και μισό και άλλαξα μάλιστα μέχρι και τα γυαλιά μου με έγχρωμους φακούς επαφής! Αφού είχα μεταμορφωθεί τόσο πολύ –τρεις εβδομάδες μετά τη γνωριμία μας μόνο ο σκύλος θα με αναγνώριζε πια στο πατρικό μου, στο Πέλβορμ– ο Λόρεντς με σύστησε, γεμάτος περηφάνια, πρώτα στους φίλους του και έπειτα στη μητέρα του.

Το γεγονός ότι με παρουσίασε δημόσια μετά την ολοκληρωτική μεταμόρφωσή μου θα έπρεπε να με κάνει δύσπιστη, αλλά ήμουν ερωτευμένη. Δεν είχα πια κανέναν λόγο να ρίχνω προς τα εμπρός τους ώμους μου και να σέρνω τα πόδια μου, μιας και ο Λόρεντς ήταν πιο ψηλός από εμένα ακόμα και όταν φορούσα γόβες. Επιτέλους, ένας άντρας που ήξερε τι ήθελε, δηλαδή εμένα! Δεν έβλεπα την ώρα να εγκαταλείψω το σπίτι με τους συγκατοίκους μου και να μετακομίσω στον Λόρεντς.

Σχεδόν το ίδιο βιάστηκα να μείνω έγκυος.

Βέβαια, δεν έγινε σκόπιμα. Όταν συνειδητοποίησα ότι δεν μου ερχόταν περίοδος, με έπιασε πανικός. Έγκυος! Ιδίως την ώρα που η ζωή μου εξελισσόταν τόσο υπέροχα! Ο Λόρεντς –ο πρώτος άντρας που με είχε δει γυμνή– θα με πετούσε με τις κλωτσιές έξω από το σπίτι του, ενώ οι γονείς μου θα με σκότωναν και θα μου απαγόρευαν να ξαναπατήσω το πόδι μου στο Πέλβορμ. Ακόμη και στην αίθουσα αναμονής στον γυναικολόγο προσευχόμουν να έχω κάποια φοβερή, ας ήταν και ανίατη, ασθένεια· σε παρακαλώ, θεούλη μου, έλεγα, μα αφού έπαιρνα συστηματικά, κάθε μέρα και την ίδια ώρα το χάπι μου, ας είμαι άρρωστη, σε παρακαλώ,

ας έχω μια ύπουλη κύστη ή ένα κακόηθες ινομύωμα, οτιδήποτε, αρκεί να μην είμαι έγκυος!

Οι προσευχές μου δεν εισακούστηκαν. Και μόλις είδα το μωρό στον υπέρηχο, χάρηκα απίστευτα που δεν θα πέθαινα ακόμη.

Και, επίσης, είχα κάνει λάθος τόσο για τον Λόρεντς όσο και για τους γονείς μου. Μόλις έμαθε ο Λόρεντς για την εγκυμοσύνη, όχι μόνο δεν με πέταξε έξω από το σπίτι του αλλά μου έκανε και πρόταση γάμου. Και μόλις οι γονείς μου έμαθαν για την πρόταση γάμου, μας προσκάλεσαν στο Πέλβορμ, για να συστήσουν τον Λόρεντς στους γείτονες και για να συζητήσουμε σχετικά με την επιλογή του κατάλληλου καροτσιού για το μωρό.

Περίπου οχτώ μήνες αργότερα γεννήθηκε η κόρη μας, η Νέλι, έπειτα ο Γιούλιους και για δεκατέσσερα ολόκληρα χρόνια όλα ήταν σε απόλυτη τάξη. Εγκατέλειψα τις σπουδές μου, ασχολήθηκα με την ανατροφή των παιδιών μου και προσπαθούσα να γεμίζω τη ζωή μου με τα σωστά πράγματα: τα σωστά βιβλία, τις σωστές χαλαρές συζητήσεις στις συγκεντρώσεις, τα σωστά παπούτσια με το σωστό φόρεμα, τους σωστούς προορισμούς διακοπών με τους σωστούς φίλους, τα σωστά φαγητά στη σωστή περίσταση και τη σωστή συμπεριφορά με τη σωστή καθαρίστρια. Από όλα αυτά, το τελευταίο ήταν και το πιο δύσκολο για μένα. Έπρεπε να περάσουν μερικά χρόνια μέχρι να συνειδητοποιήσω ότι δεν έχει κανένα νόημα να θέλω να γίνω φίλη με το άτομο που καθαρίζει για λογαριασμό μου.

Γιατί στο τέλος καταλήγεις να κάθεσαι όλη την ώρα με την καινούργια σου «φίλη», πίνοντας καφέ, ακούγοντας τις άσχημες συζυγικές της ιστορίες και δίνοντας καλές συμβουλές, τις οποίες όμως ποτέ δεν τις ακουλουθεί. Κάθε μεσημέρι δίνεις στη φίλη όταν φεύγει το συμφωνημένο ποσό, για να πέσεις στη συνέχεια μόνη σου με τα μούτρα στις δουλειές του σπιτιού. Όπως περιέργως, οι φιλίες αυτές διαρκούν μόνο μέχρι τη στιγμή που θα πάρεις την απόφαση να προσλάβεις κάποιον άλλον για το καθάρισμα, ώστε να έχεις περισσότερο χρόνο για τα συζυγικά προβλήματα της φίλης σου. Και ο σύζυγος σε αποκαλεί, όχι και τόσο άδικο, χαζοβιόλα πολυτελείας – τουλάχιστον αυτό συνέβαινε στη δική μου περίπτωση. Όμως, ήμουν πολύ μικρή και εντελώς άπειρη σε τέτοιες καταστάσεις (η μητέρα μου δεν είχε βέβαια ποτέ της καθαρίστρια). Έπρεπε λοιπόν να μάθω από τα λάθη μου. Και όντως: η κυρία Κλάπκο, η πρώτη καθαρίστρια με την οποία μιλούσα στον πληθυντικό, καθάριζε, σιδέρωνε, έβαζε σκούπα εδώ και πέντε χρόνια, και χάρη σε εκείνη ήταν το σπίτι μας πάντοτε τόσο καθαρό και τακτοποιημένο σαν να ήταν έτοιμο να μπει σε περιοδικό για εσωτερική διακόσμηση χώρων.

Όλα μάς κυλούσαν λοιπόν ρολόι, μέχρι που, εντελώς ξαφνικά και αναπάντεχα, ο άντρας μου μου ζήτησε πριν από τέσσερις μήνες διαζύγιο.

Είχα πέσει πραγματικά από τα σύννεφα. Η βραδιά είχε ξεκινήσει όπως τόσες άλλες: ο Λόρεντς δούλευε υπερωρίες, εγώ είχα βάλει τα παιδιά για ύπνο πριν έρθει εκείνος, του ζέστανά το φαγητό και συζητούσαμε,

πίνοντας ένα ποτήρι κόκκινο κρασί, σχετικά με το πώς περάσαμε την ημέρα μας.

Και κάπου ανάμεσα, χωρίς καμία εισαγωγή, μου ανακοίνωσε: «Κόνι, θέλω να χωρίσουμε».

Λίγο έλειψε να πέσω από την καρέκλα.

«Τι σόι αστείο είναι αυτό;» τον ρώτησα.

«Κανένα αστείο. Δεν θα αστειευόμουν ποτέ για ένα τόσο σοβαρό ζήτημα», μου απάντησε ο Λόρεντς αυστηρά.

Τον κοίταξα σαστισμένη και προσπαθούσα να σκεφτώ ποιο κομμάτι του έργου είχα χάσει. Εμπρός; Ακούει κανείς;

Στο μεταξύ ο Λόρεντς μου ανέλυε τα σχέδιά του σχετικά με τη συνέχεια της δικής μου και της δικής του ζωής: «Φυσικά τα παιδιά θα μείνουν μαζί σου, γι' αυτό και εγώ θα κρατήσω το σπίτι μόνο και μόνο επειδή βρίσκεται κοντά στα δικαστήρια. Ο Ούλφι θα κανονίσει για λογαριασμό μας όλα τα διαδικαστικά, δεν πρέπει να μας απασχολεί καθόλου αυτό. Σκεφτόμουν όμως ότι θα ήταν ωραίο να μένατε, εσύ με τα παιδιά, στο σπίτι της μητέρας μου. Τα παιδιά θα έχουν κήπο και θα έχετε ακόμη περισσότερο χώρο από εδώ. Εκτός από αυτό, είναι το πατρικό μου και δεν το βρίσκω και πολύ σωστό να το πουλήσω σε ξένους. Λοιπόν, Κόνι, εσύ τι λες;»

Εμπρός; Με ακούει κανείς; Εμπρός; Εξακολουθούσα να στέλνω απεγνωσμένα σήματα SOS στο σύμπαν. Αλλά δεν ερχόταν καμία απάντηση.

«Κόνι;»

Στο αριστοκρατικό προάστιο, τα μέλη του συλλόγου των τέλειων μητέρων — αλαζονικές καθωσπρέπει κυρίες που μοιάζουν σαν να έχουν βγει από εικονογραφημένο βιβλίο — προσπαθούν να επιβάλουν τους δικούς τους κανόνες στις ζωές όλων των κατοίκων.

Εκεί μετακομίζει αναγκαστικά η Κονστάντσε, μαζί με την έφηβη κόρη της και τον τετράχρονο γιο της, στο άδειο πατρικό σπίτι του συζύγου που μόλις της ζήτησε να χωρίσουν κρατώντας τη συζυγική εστία για τον εαυτό του. Η Κονστάντσε ανακαλύπτει πολύ γρήγορα πως η μοναδική ελπίδα σωτηρίας για το μικρό προάστιο είναι ένα... δημιουργικό αντικίνημα! *Η Μαφία των Μαμάδων*, μια μικρή παρέα από τέσσερις αταίριαστες φιλενάδες, αποφασίζει να πάρει πίσω το αίμα κάθε ταλαιπωρημένης μαμάς. Οι τέσσερις φίλες τα βάζουν με την εξουσία που ασκούν οι καθωσπρέπει μητέρες και, για να κερδίσουν την άνιση μάχη, χρησιμοποιούν όλα τα μέσα. Σύντομα αποδεικνύονται οι πιο αποτελεσματικές μαφιόζες που υπήρξαν ποτέ...

Μαμάδες, αντισταθείτε!

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ

Δομοκού 4, Σταθμός Λαρίσης, 10440 ΑΘΗΝΑ, Τηλ. 210-5237635
www.klidarithmos.gr info@klidarithmos.gr

ISBN 978-960-461-429-5

9 789604 614295